

19 Ιουλίου 2022

Αγία Μακρίνα, Το θαύμα στο παιδί του αξιωματικού και η απιστία των υλοφρόνων!

Ορθοδοξία / Θαυμαστές Διηγήσεις

Άγιος Γρηγόριος Νύσσης

*Η φιλόσοφος, θεολόγος και ασκήτρια αγία
Μακρίνα.*

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

**Αγίου Γρηγορίου Νύσσης,
Επιστολή για τον βίο της οσίας Μακρίνας
(απόσπασμα)**

36. Όταν όλα τα καθιερωμένα για την κηδεία [της αδελφής του αγίας Μακρίνας] είχαν εκπληρωθεί και έπρεπε να επιστρέψουμε, έπεσα πάνω στον τάφο, ασπάστηκα το χώμα και πήρα πάλι πίσω τον δρόμο λυπημένος και δακρύβρεχτος, ενώ αναλογιζόμουν πόσο μεγάλο αγαθό χάθηκε από τη ζωή.

Κι εκεί που βάδιζα, με συνάντησε κάποιος άνδρας διακεκριμένος σε εκστρατείες, στρατιωτικός ηγεμόνας, που ζούσε μαζί με τους στρατιώτες του σε μια μικρή πόλη του Πόντου, τη Σεβαστούπολη, και με φιλοφροσύνη με πλησίασε.

Όταν άκουσε τη συμφορά, πολύ λυπήθηκε -ήταν από τους συγγενείς και φίλους μας- κι έπειτα πρόσθεσε κάποια διήγηση θαύματος σχετικού με αυτήν. Αυτό και μόνο, αφού συμπεριλάβω στη διήγησή μου, θα σταματήσω την εξιστόρηση.

Όταν δηλαδή παύσαμε να κλαίμε κι αρχίσαμε να μιλάμε, γύρισε προς εμένα και μου είπε: «Άκουσε τι λογής και πόσο μεγάλο αγαθό έφυγε από την ανθρώπινη ζωή».

Κι όταν είπε αυτά., έτσι άρχισε να διηγείται.

37. «Μου ήρθε κι εμένα και στη σύζυγό μου η επιθυμία να επισκεφθούμε με λαχτάρα το εργαστήρι της αρετής [το Μοναστήρι της αγίας Μακρίνας]. Γιατί έτσι νομίζω ότι πρέπει», λέει, «να ονομάζεται ο χώρος εκείνος, όπου ζούσε η μακαρία ψυχή. Μαζί μας ήταν και η κορούλα μας που είχε κάποιο πάθος στα μάτια από λοιμώδη αρρώστια. Κι ήταν θέαμα αποκρουστικό και ελεεινό καθώς είχε πρησθεί ο χιτώνας γύρω από την κόρη του ματιού, που κι αυτή από την αρρώστια είχε αρχίσει να ασπρίζει.

Όσο ήμαστε μέσα σ' εκείνο το θεικό κατάλυμα, αφού χωρίσαμε εγώ και η σύζυγός μου κατά φύλο την επίσκεψη των ασκουμένων σ' εκείνο τον τόπο, εγώ βρισκόμουν στο μοναστήρι των ανδρών, που ηγούμενος ήταν ο Πέτρος ο αδελφός σου [άγιος Πέτρος επίσκοπος Σεβαστείας], η γυναίκα μου πάλι ήταν μέσα στο γυναικείο μοναστήρι μαζί με την αγία. Κι αφού μείναμε εν τω μεταξύ αρκετό χρονικό διάστημα, κρίναμε ότι είναι καιρός να αναχωρήσουμε πάλι από την έρημο του μοναστηριού.

Κι αυτό ήταν ήδη επιθυμία και των δυο μας. Κοινή όμως εκδηλώθηκε σε μας η φιλοφροσύνη από τον καθένα τους. Γιατί εμένα ο αδελφός σου με παρακινούσε να μένω και να πάρω μέρος στην πνευματική συζήτηση. Και η μακαριστή δεν άφηνε τη γυναίκα μου, αλλά κρατώντας στην αγκαλιά το κοριτσάκι μου, έλεγε ότι δεν θα το δώσει πριν να

βρεθούν στην τράπεζα και να απολαύσουν τον πλούτο της πνευματικής συζήτησης.

Φιλώντας το παιδί με τρόπο φυσικό και φέρνοντας το στόμα της στα μάτια του, όταν είδε την αρρώστια γύρω από την κόρη των ματιών, είπε· 'Αν μου κάνετε τη

χάρη και πάρετε μέρος στην τράπεζά μας, θα σας το ανταποδώσω με μεγάλο μισθό ανάλογο με την τιμή που θα μας κάνετε'. Και όταν είπε η μητέρα του παιδιού 'Ποιόν μισθό'; 'Έχω φάρμακο', λέγει η μεγάλη [εννοεί την αγία Μακρίνα], 'που έχει τη δύναμη να θεραπεύσει το μάτι του'.

Τότε, όταν κάποιος που ερχόταν από τον χώρο των γυναικών μου έφερε το μήνυμα, ευχαρίστως παραμείναμε, αφού λίγο υπολογίσαμε την ανάγκη που μας βίαζε να φύγουμε.

38. Κι όταν τέλειωσε η τράπεζα και ολοκληρώθηκε η προσευχή, ενώ ο μέγας Πέτρος με τα δικά του χαρίσματα μας ευχαριστούσε και μας χαροποιούσε, η αγία Μακρίνα πάλι με κάθε ευπρεπή ευχαρίστηση ξεπροβόδιζε τη σύζυγό μου. Έτσι χαρούμενοι κι ευχαριστημένοι πήραμε τον ίδιο δρόμο της επιστροφής διηγούμενοι ο ένας στον άλλο κατά την οδοιπορία τα δικά του.

Κι εγώ διηγόμουν, όσα στο μοναστήρι των ανδρών είδα και άκουσα, εκείνη πάλι εξιστορούσε το κάθε τι ξεχωριστά σαν ιστορία και δεν νόμιζε ότι έπρεπε να παραλείψει ούτε και τα πιο μικρά. Κι ενώ διηγόταν με τάξη καθώς σε συγγραφή, όταν έφθασε σ' εκείνο το σημείο, όπου δόθηκε η υπόσχεση της θεραπείας του ματιού, διέκοψε τη διήγηση κι είπε· 'Τι έχουμε πάθει; Πώς αμελήσαμε την υπόσχεση, εκείνο το φάρμακο που σε κολλύριο μας υποσχέθηκε';

Κι ενώ εγώ στενοχωριόμουν μαζί της για την αμέλεια και κάποιον διέταξα γρήγορα να τρέξει να πάρει το φάρμακο, το παιδί, τότε που αυτό συνέβη, γυρίζει το βλέμμα στη μητέρα, ενώ ήταν στα χέρια της παραμάνας, και η μητέρα, όταν αντίκρισε το παιδί κατάματα 'Παύσε', λέει, 'να λυπάσαι για την αμέλεια'.

Και τόλεγε αυτό φωνάζοντας δυνατά κι από χαρά κι από θαυμασμό μαζί, 'Γιατί, δες, τίποτε δεν μας έχει λείψει από όσα μας είχε υποσχεθεί. Το αληθινό φάρμακο εκείνης το θεραπευτικό -δώρο των προσευχών της- και το έδωσε και ήδη έχει φέρει το αποτέλεσμα. Δεν έχει απομείνει τίποτε ούτε και το ελάχιστο από την αρρώστια του ματιού που έχει ήδη καθαριστεί μ' εκείνο το θεϊκό φάρμακο'.

Και λέγοντας αυτά, συγχρόνως έσφιγγε το παιδί στην αγκαλιά της και τόδινε στα δικά μου χέρια. Και τότε εγώ, αφού έφερα στο νου μου τα θαύματα του Ευαγγελίου, που δύσκολα

τα πιστεύουμε, είπα· 'Είναι σπουδαίο να αποκαθίστανται με το χέρι του Θεού τα μάτια στους τυφλούς, τη στιγμή που τώρα η δούλη του θεραπεύοντας έχει κατεργαστεί με την πίστη της κατόρθωμα, που δεν απέχει πολύ από τα θαύματα εκείνα»;

Και λέγοντας αυτά, ανάμεσα σε λυγμούς, κοβόταν η φωνή, καθώς τη διήγηση έβρεχαν τα

δάκρυα. Αυτά λοιπόν είπε ο στρατιώτης εκείνος.

39. Όσα άλλα τέτοια ακούσαμε απ' αυτούς που έχουν ζήσει μαζί της και με ακρίβεια γνωρίζουν, δεν θεωρώ ότι είναι ασφαλές να προσθέσω στη διήγηση. Γιατί οι πολλοί από τους ανθρώπους, ανάλογα με τα δικά τους μέτρα κρίνουν την αξιοπιστία γι' αυτά που λέγονταν. Κι εκείνο που ξεπερνά τη δύναμη αυτού που ακούει, το περιφρονούν με τις υπόνοιες πως είναι ψέμα κι είναι έξω από την αλήθεια.

Γι' αυτό παραλείπω την απίστευτη εκείνη συγκομιδή τον καιρό της πείνας, πώς δηλαδή το σιτάρι που ξοδευόταν για τις ανάγκες, καθόλου δεν έδινε την αίσθηση ότι λιγότευε, παραμένοντας στον ίδιο όγκο και πριν να μοιραστεί για τις ανάγκες αυτών που το ζητούσαν, και ύστερα απ' αυτό.

Και άλλα ακόμη παραλείπω πιο θαυμαστά από αυτά, θεραπείες ασθενειών, καθαρισμοί από δαίμονες, αδιάψευστες προφητείες πραγμάτων μελλοντικών. Όλα αυτά απ' αυτούς που με ακρίβεια τα έχουν μάθει πιστεύονται ότι είναι αληθινά κι ως ξεπερνούν την πίστη και κατά την κρίση των υλοφρόνων θεωρούνται ότι είναι αδύνατο να συμβούν.

Και τούτο γιατί αυτοί δεν ξέρουν ότι η διανομή των χαρισμάτων δίνεται «κατά την αναλογία της πίστης», μικρή στους ολιγόπιστους, μεγάλη σ' αυτούς που έχουν μέσα τους την αφθονία της πίστης. Για να μη πάθουν λοιπόν ζημιά οι περισσότεροι άπιστοι με το να αμφισβητούν του Θεού τις δωρεές, γι αυτό παραιτήθηκα από το να εξιστορήσω στη συνέχεια τα υψηλότερα θαύματα, θεωρώντας ότι είναι αρκετό το ότι με όσα έχουν λεχθεί περιέγραψα την ιστορία της.

Η μνήμη της εορτάζεται στις 19 Ιουλίου.

Από το βιβλίο του Δημητρίου Τσάμη, «Μητερικόν», τόμος Α΄, έκδοση της Αδελφότητας «Η Αγία Μακρίνα», Θεσσαλονίκη 1990.

<https://bit.ly/3oeW93A>